

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Schildi[i] De Caucis

Schild, Johannes

Lvgd. Batav., 1649

Cap. XI. De his qui Cauci nomen consumsêre. Qui Franci, Saxones, Frisii.
Saxonum antiqua, trans Albim, sedes. Ad armorum jaciendam aleam,
Cimbrorum Francorúmque gloriâ proritati. Saxonicum littus in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-13007

tio ex barbaris, ludibrium apud socios, nihil aliud prolocutus, quàm, beatos quosdam duces Romanos, signum receptui dedit.

CAP. XI.

De his qui Cauci nomen consumsere. Qui Franci, Saxones, Frisii. Saxonum antiqua, trans Albim, sedes. Ad armorum jaciendam aleam, Cimbrorum Francorumque gloriâ proritati. Saxonicum littus in Gallias usque procurrebat. Quoad famam gentis, celsitudinem corporum, ad bella promptitudinem, equorum estimationem, comparatus cum Saxone successore Caucus. Vexilla Saxonis equorum nobilitata pulvis. Eorandem fremitu futurarum rerum eventus explorati. Clariores saepe gentes nominis ambitu sui populos occupasse, quos tamen ipsi mixtione sui neutquam violavere. Neque Saxona, neque Francum illicit fecisse, ne Caucus audiretur. In tractu Bederkesano Caucorum, Saxonumque, Monumenta. Frisii nominis amplitudo, longa serie parocianitum impletis. Id inditum utriusque Cauci portioni.

M. Annæus Seneca in Consolatione ad Helviam: Nova gentium nomina, extinctis prioribus, aut in accessionem validioris conversis, oriuntur. Primò Franci nomini, tanquam validiori, Caucus accessit: dein Saxonis, atque Frisonis. De Franco dictum nobis est anteeuntis libri cap. vi. quo publicas Cauci conabamur exhibere transportationes. Saxo quondam, Albi discludente, summovebatur
à Cau-

à Cauco. Ptolemæus lib. II. cap. XI. Εἰπε Καυ-
χοι οἱ μείζους, μέχρη τῷ Ἄλβι πρὸς αὐτὸν. ἐφεξῆς δὲ ἐπὶ τῷ
αὐχένῳ τῆς Κιμβρικῆς χερσονήσου Σάξονες. αὐτῶν δὲ τῶν χερ-
σονήσων, ὑπὲρ μὲν τῆς Σάξονος, κατέχουσι Σιγυλόνες. Id
est, Deinde Cauchi majores, ad Albim usque flu-
men. hinc, super cervicem Cimbrica peninsula, Sa-
xones. ipsam verò peninsulam, supra Saxones, te-
nent Sigulones. & qui sequuntur. At ingens an-
tiquâ gloriâ Cimber, ac recenti Francus, ex-
citavit impetus ad bella maximi nationem, ut
& ipsa robur experiri suum, ac Septentrionis
asperum pavefactis inferre gentibus auderet.
Itaque maria, cum primis admirabili, Lati-
nisque decantatâ fiduciâ perfultans, ac subin-
de terras quoque terribili populata strage, cre-
brisque Galli, Britanni, Romani pasta funeri-
bus, eam sibi famam circumdedit, uti non in
Caucos modò, vicinòsque, sed & in Belgii
maritima, Galliæque, Saxonicum nomen, at-
que magnitudinem, propagârit. Haud verò
degeneri, neque penitus absimili sibi, pri-
scum nomen Caucasus permisit inseruitque na-
tioni. Contende cum Saxone Caucum. Cauci
populus inter Germanos nobilissimus. Et Σάξονες,
autore Zosimo, πάντων δὲ καρτερώτεροι τῶν ἐκείνοι
ἠνομένων βαρβάρων. Saxones omnium, eas regiones
incolentium, barbarorum, validissimi habiti. In-
gentium corporum Albis ac Visurgis existi-

têre duratores. unde Caucorum *juventus im-
mensa corporibus*, edente Paterculo. De Saxo-
nibus Britannix scriptor: *Homines staturâ pro-
cerâ, membrorum compositione, & lineamentorum
conformatione conspicui. Omnibus prompta Cau-
cis arma.* Marcellinus Ammianus lib. xxviii.
Præ ceteris hostibus Saxones timentur, ut repentini.
Et Orosius: *Saxones virtute atque agilitate ter-
ribiles. Æstimator equorum Caucus erat. Et
in precio Saxo natum pugnis animal habebat.*
Hinc gentis primores, inferente bella Carolo,
pullos equinos atros, tanquam insignia sua, mi-
litaribus inscripta vexillis, ostentabant. Quan-
quam coloris inauspicatum, post dictum me-
liori religioni sacramentum, albente, veluti
lucis alumno, mutavêre. Ne nunc equorum
monitus atque præfagia memorem, ex hinni-
tu, fremituque, prisco solita Saxoni captari.
Gratuletur ergo sibi de fato suo, permixta Sa-
xonix potissimum *Χαυκίς*: quandoquidem cun-
ctos ea fata populos urgent. Seneca: *Vix de-
nique invenies ullam terram, quam etiam nunc in-
digena colant. permixta omnia & insititia sunt:
alius alii successit. Ita fato placuit, nullius rei
eodem semper loco stare fortunam.* Quanquam
vix ulla poterit historix reluctari fides, si quis
Caucum tantummodo Saxonis accessisse no-
mini putet. Ut Achæi aliquando, Indi, Fran-
ci, im-

ci, immensa terrarum spatia majestate nominis, atque dignatione, sunt amplexi, quibus tamen ipsi neutiquam immissi leguntur, aut infusi. Certè non fuisse penitus absorptum à Saxone Caucum, Zosimo credamus atque Clandiano, quos antegressi libri cap. VI. produximus, & hujus cap. VII. In recessu terræ sinúque, quem, Oceanum subituri, Albis atque Visurgis efficiunt, saxorum visuntur ingentium moles, mortali, quod intuenti patet, opera conatúque substructæ: quæ nunc quoque **MONUMENTA CAUCORVM, SAXONVMQVE**, ducis autoritate famæ dicuntur. Annis deinde volventibus, æmulata Saxonix claritudinem, se quoque cœpit extendere Frisia, nec in Batavi modò, sed in Dithmarsia, sed in utriusque Cauci, amplitudine nominis, evagari ditiones. Unde multa nunc Chauca Minor, Orientalis audire Frisia consuevit: & in Majore parocæanus modò Frisii, modò Saxonis amat appellatione superbire.

CAP. XII.

Elogium Caucorum, è Tacito.

SI cogitationes nostras consulamus, & vota conveniamus, improbum fuerit elogium sperare magnificentius eo, quo Trajani temporibus, aut admoti jam, aut admovendi sum-

mæ